

Teatr Powszechny – feministyczna instytucja kultury

Podstawowym zadaniem teatru publicznego w czasie, kiedy porządek demokratyczny zagrożony jest przez rosnący populizm i pogardę dla państwa prawa, jest tworzenie miejsca otwartej debaty, umożliwiającego swobodną i krytyczną refleksję nad rzeczywistością. Obok działań artystycznych oznacza to udzielanie realnego wsparcia grupom wykluczonych, aktywistom i ruchom społecznym oraz podejmowanie walki o wartości demokratyczne, wolność słowa i wolność korzystania z dóbr kultury. Zadanie to teatr realizować może tylko wtedy, gdy wartości demokratyczne stanowią rzeczywistą podstawę jego działania.

„Feminizm! Nie faszyzm” – to hasło przewodziło organizowanemu przez Teatr Powszechny Forum Przyszłości Kultury i towarzyszy naszym kolejnym premierom, działaniom artystycznym, społecznym i edukacyjnym. Feminizację rozumiemy jako proces odchodzenia od patriarchalnych struktur władzy, zależności i hierarchiczności ku wartościom takim, jak: niezależność, troska, dialog i dbałość o wspólnotę. Przeciwstawiamy ją narastającym nastrojom nacjonalistycznym i ksenofobicznym. Przyszłością kultury jest jej feminizacja. Środowiskiem, w którym się dokona, będzie feministyczna instytucja kultury. Dążymy do jej ustanowienia.

1.

Kształtujemy relacje międzyludzkie, odwołując się do takich wartości jak: troska, wspólnotowość, różnorodność i dbałość o instytucję jako dobro wspólne. W tym celu przyjmujemy *Zasady współpracy twórczyni i twórców z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie* wynegocjowane pomiędzy reżyserami i reżyserkami, pracownikami i pracownicami oraz Dyрекcją Teatru.

2.

Wzmacniamy partycypację w kierowaniu Teatrem. Powołujemy Radę Artystyczno-Programową Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie z udziałem reprezentacji pracowników i pracownic Teatru, twórców i twórczyń współpracujących z Teatrem, organizacji i ruchów społecznych, publiczności i Dyрекcji Teatru. Rada demokratyzuje zarządzanie Teatrem poprzez współkształtowanie głównych kierunków jego działania, programu oraz warunków pracy.

3.

Widzimy, jak neoliberalizm wymusza na Teatrze produkcję dużej liczby spektakularnych wydarzeń nadużywając niewidzialnej i niedocenianej pracy, związanej z troską, opieką i regeneracją, czyli pracy podtrzymywania i rozwijania życia zwanej również pracą reprodukcyjną. Dowartościowując produkcyjny i reprodukcyjny wymiar pracy, dążyć będziemy do tego, by twórczość teatralna odbywała się w warunkach socjalnych i bytowych zapobiegających niestabilności życiowej, przepracowaniu, przemęczeniu i wypaleniu.

4.

Wierzymy w siłę oddolnej kultury i aktywności obywatelskiej. Wierzymy w konieczność otwarcia dla nich drzwi instytucji. Stajemy się Teatrem uspołecznionym: współpracujemy ze społecznościami, niezależną kulturą i ruchami społecznymi, nie tylko udzielając im gościny, ale włączając je w główny nurt pracy Teatru.

5.

Jesteśmy przekonani, że troska o dobro wspólne obejmować musi również środowisko. Stajemy się instytucją ekologiczną. Minimalizujemy negatywne oddziaływanie na ekosystem i pracujemy na rzecz odpowiedzialnego rozwoju.

Feministyczna instytucja kultury oznacza dialog różnych, lecz równych sobie ludzi. Feministyczna instytucja kultury rządzi się zasadami demokracji. Feministyczna instytucja kultury wie, że bez odpoczynku, troski o innych i o siebie, bez budowania wspólnoty nie ma spektaklu, wystawy ani debaty. Feministyczna instytucja kultury zdaje sobie sprawę, że bez społecznego zakorzenienia jest tylko budynkiem. Feministyczna instytucja kultury jest świadoma swojego miejsca w świecie oraz wpływu na otoczenie naturalne i społeczne. Chce, by wpływ ten powiększał, nie zaś pomniejszał, wspólny dobrostan. Feministyczna instytucja kultury kocha, lubi, szanuje przyszłość.